

Cineastes en el segle de la imatge

El cinema ha estat el gran art del segle xx: en el segle xxi, la imatge s'ha emancipat de les sales com les lletres s'han anat separant també de les planes. De la crisi de la novel·la fa més d'un segle que se'n va parlant; de la del cinema, molt menys perquè ha estat una crisi molt més sobtada. I tant l'una com l'altra són molt més aparents que no pas de fons, ja que tots sabem que, de la mateixa manera que és el format llibre i no el text el que ha entrat en crisi, en el segle xxi les imatges continuaran acompanyant-nos. Ja ens estan acompanyant quasi sempre, de fet, a través dels televisors, dels mòbils, dels ordinadors, de la publicitat i de les tauletes. En el segle xxi, doncs, la imatge ha fet eclosió igual que els cineastes i les produccions que ens ofereixen. En el dossier que publiquem en aquest número provem d'acostar-nos-hi tot presentant la majoria dels cineastes gironins més recents. Segurament no n'hi havia hagut mai tants, i també segurament –si ens cenyim als últims cent anys– no havíem tingut mai tan poques sales de cinema. Les noves possibilitats tecnològiques són les principals responsables d'aquests dos fets. El cas és que avui molts d'aquests nous cineastes de qui parlem en el dossier s'han consagrat o estan intentant

consagrar-se a través dels festivals del cinema, inclosos els de casa nostra: el de Girona, que és el més antic, el de Figueres, el de Vidreres o el del Mas Sorrer de Gualta, per esmentar-ne uns quants.

Alguns d'aquests cineastes –però només alguns– continuen mantenint un equilibri difícil entre art i indústria o, si es vol, entre la creació personal i la voluntat d'arribar al gran públic com a via per recuperar la inversió feta i aconseguir beneficis que els possibilitin continuar fent la seva feina. Són, amb tots els matisos i excepcions que es vulgui, els que donen més importància al guió, com fan també –per continuar amb la comparació que fèiem en començar aquest editorial– molts novel·listes amb l'argument. Molts altres, però, proven de fer camí gràcies als premis, a les subvencions i al mecenatge. També amb tots els matisos i amb totes les excepcions que es vulgui, se centren més a trobar impactes i a crear clímaxs perquè es decanten més per la radicalitat estètica i per trobar noves vies que no per la narració cinematogràfica clàssica. Tots plegats ens enriqueixen a tots. I està bé. Molt bé. I encara ho estaria més si poguéssim crear un circuit permanent de projecció aprofitant les sales i els cinemes de gestió municipal que hi ha a moltes poblacions de les nostres comarques, que ens permetés veure regularment els seus documentals i els seus curts o llargmetratges.



*Isaki Lacuesta
a la selva de
Chanchamayo,
Perú, durant
el rodatge de
Los condenados,
el 2008.
Foto: Isa Campo.*

Jaume Curbet i Hereu (Girona, 1952-2011) va convertir-se en expert en temes de seguretat no perquè ho planifiqués, sinó perquè el seu compromís cívic i polític va portar-l'hi. Militant del PSC i regidor de l'Ajuntament de Girona durant els primers anys de la democràcia, va escriure i reflexionar sobre la seguretat i va assessorar ajuntaments, el nostre govern nacional i altres d'Europa o de Sud-amèrica.